

Arrest

nr. 243 198 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, diende op 13 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in, in België.

De verzoekende partij heeft een beschermingsstatuut verkregen in Griekenland en is in het bezit van een geldige verblijfskaart voor Griekenland.

Op 15 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij bij aangetekende brief van 15 januari 2020 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, een soennitisch moslim te zijn en afkomstig te zijn uit Manbij, Aleppo. U bent handelaar. In 2013 zou u gedurende 16 maanden gevangen zijn genomen door de staatsveiligheid omdat zij uw inkomsten verdacht vonden. Na een proces werd u uiteindelijk vrijgelaten, de 280 000 dollar die zij in beslag hadden genomen, zou u nooit meer terug hebben gezien. Na uw vrijlating zou u het psychisch moeilijk hebben gehad, waardoor uw relatie met uw echtgenote op de klippen liep. U scheidde mondeling en zij vertrok met uw vier kinderen. Bij een terugkeer naar uw huis, werd u gearresteerd door de Islamitische Staat (IS). Zij zouden u ervan verdacht hebben de foto's van de vrouwen die te zien waren op de verpakking van de kledij die u verkocht – voornamelijk ondergoed – zelf te hebben genomen. Zij zouden u, samen met uw verkoopwaar hebben meegenomen naar hun basis waar zij de verkoopwaren hebben verbrand. Daarna werd u in lijn gezet om te worden geëxecuteerd. Nadat reeds enkelen werden geëxecuteerd, zouden ze de executie hebben stopgezet om vijf personen gratie te verlenen, waaronder u.

Nadat u werd vrijgelaten, besloot u op 20 augustus 2015 Syrië te verlaten. U verbleef in Turkije tot 29 maart 2016, waar u eveneens verschillende keren werd vastgehouden. Uiteindelijk slaagde u erin naar Griekenland te reizen. In Griekenland diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verkreeg een internationale beschermingsstatus. In Griekenland zou u verschillende keren bedreigd en aangevallen zijn geweest door leden van de Syrische Shabiha, een regimegetrouwe militie. Daarnaast zou het gebrek aan voorzieningen u ertoe hebben geleid om naar België te reizen. Op 13 november 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw Syrische identiteitskaart, uw Syrisch paspoort, uw rijbewijs, uw militair boekje, een familie uittreksel, een handelskaart, twee documenten die uw gevangenschap attesteren, een aanvraag om uw internationaal paspoort te bekommen, een kopie van uw vrijlating uit de gevangenis, een kopie van de lijst van bezittingen bij opsluiting, vier psy attesten opgemaakt in Griekenland en een psy attest opgemaakt bij Fedasil.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel uit verschillende attesten kan worden afgeleid dat u psychische problemen kent moet er worden opgemerkt dat deze niet van die aard zijn dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich specifieke steunmaatregelen opdrongen. Dit bleek ook uit het verloop van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat probleemloos verliep. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u overigens aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan een procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, zouden er zich volgens uw verklaringen geen problemen hebben voorgedaan (CGVS p. 2)(Vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ 22/11/2019).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u ten eerste uw levensomstandigheden in Griekenland gelden, namelijk het gebrek aan werkmogelijkheden, huiszorg en medische zorg (CGVS, pg. 8).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Dient hierbij te worden opgemerkt dat u verschillende attesten voorlegt waaruit blijkt dat u tot uw vertrek door meerdere organisaties psychologische hulp in Griekenland werd verleend. Voorts blijkt dat u in Griekenland een uitkering en huisvesting kreeg. Dat deze op een gegeven moment werden stopgezet nadat u een internationale beschermingsstatus verkreeg is op zich niet abnormaal en wijst niet op een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan personen die een internationale beschermingsstatus genieten (CGVS, p. 7, 8).

Daarnaast hebt u evenmin elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat u in Griekenland werd gevisieerd door Syrische Shabiha die door het regime naar Griekenland werden gestuurd. U zou verschillende keren bedreigd zijn geweest en enkele keren ook aangevallen. Deze zaken zouden zich ook met verschillende andere mensen hebben voorgedaan. U zou verschillende keren naar de politie zijn gestapt, die u vervolgens zouden hebben uitgelachen (CGVS, pg. 5, 6, 7).

Dient echter te worden gewezen op het feit dat dit louter blote beweringen betreffen. Hoewel deze beweemde gebeurtenissen ook zijdelings worden aangehaald in de medische attesten van MSF en Babel die u voorlegt blijkt evenwel men zich hierbij baseerde op uw verklaringen. Dat het Syrische regime actief militieleden naar Griekenland zou uitzenden om Syrische vluchtelingen te viseren is bovendien weinig waarschijnlijk. Indien dit daadwerkelijk het geval zou zijn is het daarenboven weinig waarschijnlijk dat de Griekse veiligheidsdiensten niets zouden ondernemen. Bovendien wordt uw bewering dat u in Griekenland gevisieerd werd door het Syrisch regime onderuit gehaald door de vaststelling dat er zich in uw administratief dossier een Syrisch paspoort bevindt dat werd uitgegeven op 20 maart 2017 in Aleppo.

Daarnaast haalt u aan dat uw verblijfstitel eind januari 2020 vervalft (CGVS, pg. 5). Overeenkomstig artikel van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs al zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend, niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen daar ze geen afbreuk doen aan de gemaakte vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 51/8 en 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9 EG van de raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

De verzoekende partij betwist dat Griekenland een veilig land zou zijn voor haar. Ze betwist de stelling van de commissaris-generaal als zou er voor haar geen enkel probleem zijn met betrekking tot de door haar aangekaarte problematiek in Syrië. Ze benadrukt dat de problematiek in Syrië haar tot in Griekenland is gevolgd, ingevolge de aanwezigheid van regime getrouwe militieën.

Verder stelt ze dat ze een psychologisch trauma heeft en dat ze adequate psychologische opvolging nodig heeft. Zij stelt dat er in Griekenland geen toegang is tot medische zorgverstrekking. Ze stipt ook

aan dat er geen sprake is van ordehandhaving. De ordehandhavers verzaken simpelweg aan adequate interventies. Ze tipt ook nog aan dat ze een zekere leeftijd heeft en dat de commissaris-generaal te weinig rekening hield met de beperkte mogelijkheid op de actuele Griekse arbeidsmarkt. Ook stelt zij dat haar beschermingsstatus vervallen zou kunnen zijn en zij niet in het bezit is van een fysieke "residence permit".

Tot slot verwijst ze naar algemene rapporten over de situatie in Griekenland om aan te tonen dat de beschermingsstatus niets meer is dan een lege doos. Ze concludeert dat Griekenland kampt met structurele tekortkomingen en dat in die omstandigheden de overdracht naar Griekenland een inbreuk zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid heeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekende partij geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

"Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere

lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.”

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een beschermingsstatus geniet in Griekenland (adm. doss., map landeninformatie, Eurodac Search Result; verklaring DVZ 22 november 2019, rubriek 22; notities persoonlijk onderhoud 7 januari 2020, p.5).

De verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift. De verzoekende partij stelt wel dat het niet zeker is dat ze momenteel nog steeds over een beschermingsstatus zou genieten en dat ze niet in het bezit is van een verblijfstitel.

De bestreden beslissing motiveert wat volgt:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

De Raad onderstreept dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor

vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de commissaris-generaal terecht stelt dat de geldigheid van de beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat de verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De verzoekende partij kan uiteraard aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze

aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang is bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten.

Zij stelt dat haar problematiek in Syrië haar tot in Griekenland is gevolgd. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld: “

“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat u in Griekenland werd geïnterviewd door Syrische Shabiha die door het regime naar Griekenland werden gestuurd. U zou verschillende keren bedreigd zijn geweest en enkele keren ook aangevallen. Deze zaken zouden zich ook met verschillende andere mensen hebben voorgedaan. U zou verschillende keren naar de politie zijn gestapt, die u vervolgens zouden hebben uitgelachen (CGVS, pg. 5, 6, 7).”

Dient echter te worden gewezen op het feit dat dit louter blote beweringen betreffen. Hoewel deze beweerdde gebeurtenissen ook zijdelings worden aangehaald in de medische attesten van MSF en Babel die u voorlegt blijkt evenwel men zich hierbij baseerde op uw verklaringen. Dat het Syrische regime actief militieleden naar Griekenland zou uitzenden om Syrische vluchtelingen te viseren is bovendien weinig waarschijnlijk. Indien dit daadwerkelijk het geval zou zijn is het daarenboven weinig waarschijnlijk dat de Griekse veiligheidsdiensten niets zouden ondernemen. Bovendien wordt uw bewering dat u in Griekenland geïnterviewd werd door het Syrisch regime onderuit gehaald door de vaststelling dat er zich in uw administratief dossier een Syrisch paspoort bevindt dat werd uitgegeven op 20 maart 2017 in Aleppo.”

De verzoekende partij is het niet eens met de gedane vaststellingen maar brengt niet het minste begin van bewijs aan ter staving van haar relaas. Zoals reeds werd vastgesteld door de commissaris-generaal brengt zij enkel medische attesten aan waarin haar verklaringen werden genoteerd. Bovendien blijkt uit deze attesten dat de problemen zich vooral in Syrië hebben voorgedaan. Ze toont op geen enkele wijze aan dat zij werkelijk naar de politie is gestapt, noch dat de politie zou weigeren om bijstand te verlenen. Voorts verklaart ze op geen enkele wijze hoe zij aan een Syrisch paspoort komt dat op 20 maart 2017 werd uitgegeven in Aleppo. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt haalt dit haar vrees voor het Syrisch regime onderuit. Door louter te stellen dat ze niet akkoord is met de bevindingen van de commissaris-generaal toont de verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat deze vaststellingen foutief zijn.

Wat betreft de nood aan psychologische opvolging gaat de verzoekende partij geheel voorbij aan de vaststellingen gemaakt door de commissaris-generaal. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *“Dient hierbij te worden opgemerkt dat u verschillende attesten voorlegt waaruit blijkt dat u tot uw vertrek door meerdere organisaties psychologische hulp in Griekenland werd verleend”*. Ook dit wordt niet weerlegd door de verzoekende partij. Haar betoog dat er geen toegang zou zijn tot de medische zorg kan aldus niet worden gevolgd.

De aanvullende nota die de verzoekende partij heeft neergelegd waarbij ze extra duiding geeft over haar medische problematiek doet hier geen afbreuk aan. In het medisch attest wordt gesteld *“om medische redenen is het aan te raden dat hij in ons land blijft om zich verder te laten behandelen”*, doch er wordt

geen enkele toelichting gegeven waarom een verdere behandeling in Griekenland niet mogelijk zou zijn. Het is overigens ook niet duidelijk of de arts die dit attesteert op de hoogte is van het gegeven dat de verzoekende partij ook in Griekenland behandeld werd. Evenmin blijkt uit dit attest dat de psychologische problemen van de verzoekende partij dermate ernstig zijn dat zij niet terug zou kunnen keren naar Griekenland.

Tot slot stelt ze nog dat er te weinig rekening werd gehouden met het gegeven dat ze reeds een zekere leeftijd heeft en dat er beperkte mogelijkheden zijn op de actuele Griekse arbeidsmarkt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dit nooit als reden heeft opgegeven waarom hij Griekenland zou hebben verlaten. Zij wees vooral op haar onveiligheidsgevoel en haar medische problematiek. Door louter te stellen dat de Griekse arbeidsmarkt actueel beperkte mogelijkheden inhoudt, maakt zij niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is om werk te vinden.

Gezien de persoonlijke verklaringen van de verzoekende partij is de Raad van oordeel dat zij niet aannemelijk maakt dat zij in Griekenland geen aanspraak kan maken op de rechten die haar toekomen, noch toont zij aan dat zij dat er in haar hoofde in Griekenland sprake was van menonwaardige omstandigheden.

De verzoekende partij kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt immers op geen enkele wijze aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, niet over de nodige rechten zal kunnen beschikken. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoekende partij de kans kreeg om haar vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

In zoverre de verzoekende partij meent dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden verleend of minstens de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukt de Raad te dezen dat uit de verklaringen van de verzoekende partij en de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in Griekenland reeds internationale bescherming geniet.

Voorts blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partij geen elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog terecht vastgesteld als volgt: *“Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”* De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet nu zij reeds over een internationale beschermingsstatus beschikt.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 48/6 en 51/8 van de Vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest laat zij na uiteen te zetten waaruit deze schendingen zouden kunnen worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het door de verzoekende partij aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU